

Bob a Bobek ve vesmíru

Klobouk kouzelníka Pokustona není obyčejný klobouk. Bydlí v něm totiž dva králíci - BOB a BOBEK. BOB je sice velmi chytrý a příčinnivý, ale zdaleka není tak šikovný a nápaditý jako menší BOBEK. Oba se každé ráno vydávají z kouzelníkovy klobouku prožít komická dobrodružství a veselé příhody.

Bob a Bobek se jednoho dne probudí a jako každé ráno cvičí. Najednou si Bobek všimne temného mraku na obzoru. „Hele Bobe, mně se to nelíbí, asi se blíží bouře. Neměli bychom se někam schovat?“ „Ale néé, z toho nic nebude“, řekl Bob. Netrvá však dlouho a spustí se pořádný liják a zdvihne se silný vítr. Za chvíli jsou oba králíci celí promočeni. Drží svůj klobouk a zápasí o něj s větrem. Nakonec boj prohrají a vítr jim klobouk odnese vzhůru do výšky. „Co teď budeme dělat?“ lká Bobek. Bouře se přehnala a vysvitlo sluníčko. Posmutněli králíci se osuší. Hledají klobouk malým triedrem. Jediné co uvidí, je velký dalekohled na oběžné dráze. „Bobe, tam kdybychom se dostali, tak klobouk určitě najdeme! Ale jak se tam dostat?“ přemýšlí Bobek. Bob je také zamyšlený a najednou zvolá: „Bobku, už vím! Táhle za tou loukou je přece letecká základna, ze které startují rakety do vesmíru, podívejme se tam!“

Oba se vydají na cestu a po chvíli dorazí k základně. Takový mumraj! Desítky človíčků zdánlivě bezcílně pobíhají po základně. Každý něco kutí. Jedni tankují do raket palivo, jiní vozí k raketám náklad, další cosi montují. Co chvíli se z tlampačů ozývá strojový hlas: „Raketa na rampě 15 startuje k Marsu, připravte se k odletu!“ Bob s Bobkem se schovají za hromadu haraburdí a rozhlížejí se. Pojednou se z tlampače ozývá: „Na rampě 28 bude startovat raketoplán k Hubbleovu dalekohledu. Pozor, uvolněte prostor!“

„Bobééé, to je ono! Rychle!“ Oba proběhnou kolem hlídek a propašují se dovnitř jako černí pasažéři. Při startu se raketoplán celý klepe a Bob jen drkotá zuby. „Já se bojím!. Já chci pryč!“ „Neboj, to zvládneme“ chlácholí ho Bobek. Z raketoplánu, který je servisní misí k Hubbleovu dalekohledu, vylezou na oběžné dráze právě u Hubbleova dalekohledu. Dělníci z raketoplánu opravují dalekohled, vyměňují kamery a počítač. Bob s Bobkem také vylezou z raketoplánu a plyným skokem přelétnou k obřím dalekohledu. Schovají se uvnitř tubusu. Po chvíli raketoplán, který již splnil svůj úkol, odlétá.

Bob s Bobkem vylezou z dalekohledu, stejně jako na Zemi vylézali z klobouku, a zkoumají počítač. Stisknou tlačítko a dalekohled se kamsi natočí. Objeví se krásná mlhovina s malými kapkami uvnitř. Bob poučuje: „To je Velká mlhovina v Orionu a ty kapičky jsou rodící se hvězdy. Podívej, jaká je to krása!“ A oba ohromeně zírají na úžasné divadlo. „V takových hvězdných porodnicích vznikají hvězdy po stovkách“ Dalším stiskem otočí dalekohled jinam. A co je tohle? Kolem jedné hvězdy se odfukuje obálka a vzniká mlhovinný prstýnek. „Tak tohle Bobku dělají hvězdy ve stáří. Odhazují obálky nebo explodují jako supernovy.“ Při dalším pokusu se v dalekohledu objeví podivná spirála. „Tak tohle nevím co je“, řekl Bob. Bobek chvíli kouká na monitor a vzápětí hlásí: „Hele, tady na monitoru se vypisuje, k jakému objektu dalekohled míří. Teď se koukáme na galaxii v Andromedě“ A Bob hned poučuje: „Aha, tak to je podobný hvězdný ostrov v jakém žijeme my.“ Bobek čte: „200 miliard hvězd, vzdálenost 3 miliony světelných let“. „Tak to se díváme moc daleko, musíme se rozhlídnout po sluneční soustavě!“

Králíkům to ale nedá. Ještě chvíli se dívají po různých galaxiích a žasnou nad tou záplavou tvarů.

Teprve po chvíli začínají v řídicím počítači vybírat objekty z našeho okolí. Podívají se na Měsíc, vidí na něm krásné krátery a měsíční moře. Nejde o skutečná moře, ale oblasti tmavých hornin. Dívají se na Merkur, který je podobný našemu Měsíci, Na Venuši zahalenou do hustých mraků, na rudý Mars, obrovský Jupiter a pak namíří dalekohled k planetě Saturn s prstenci. Bobek, který se právě dívá vzrušeně vykřikne: „Bobe, je támhle!“ „Kde, ukaž!“ „Přece na Saturnu!“ A skutečně, klobouk si létá mezi kameny tvořícími prsteneček kolem Saturnu. „Co teď budeme dělat?“

Bobek má ale postřeh! V dálce spatří letící sluneční plachetnici. Nejprve na plachetnici mávají a volají a snaží se ji stopnout. Jenže se nic neděje. Oba králíci mají ale ve skákání praxi. Jeden odraz a už plavným skokem šikovní Bobek přelétl na plachetnici. „Honem, skákej taky, dělej!“ Bob není tak obratný, ale nakonec skok také zvládne. Králíci prolézají plachetnici. Najdou opuštěné kajuty, staré zápisky a spoustu pavučin. „Fíha, tak tady už dlouho nikdo nebyl“. Mezi mnoha knihami v poličkách je zaujme především *Průvodce sluneční soustavou* a *Učebnice plachtění*. Obě knížky se můžou hodit. Bob předčítá z *Učebnice plachtění* a Bobek podle jeho rad zkouší plachetnici ovládat. Moc se mu to ale nedaří. Mačká různé knoflíky a plachetnice nereaguje. Počítačové řízení asi nefunguje. „Bobku, zatáhni za támhleto lano!“. Bobek zatáhne za lano a plachetnice krkolomně poskočí. Po několika pokusech se naučí plachty natočit tak, aby tlak slunečního záření začal plachetnici nést. V *Učebnici plachtění* se ještě dočtou, že plachetnice je dokonce vybavená i pomocným motorem, kterým lze plachetnici také ovládat. A hned to vyzkouší. Není to nic složitějšího Motor kupodivu funguje. Teď ho ale nepotřebují. Nechají plachty natočené ke Slunci a vydají se na dlouhou pouť za kloboukem.

Najednou Bobek strne: „Podívej, támhle něco letí!“ A opravdu. Od Slunce se pomalu blíží jakási podivný nepravidelný zářící oblak. Bob honem hledá v *Průvodci sluneční soustavou*, co by to mohlo být. Za chvíli volá: „Už vím, asi je to plazmoid, vyvržená horká látka ze Slunce s magnetickým polem. Píší tady, že u planet způsobuje polární záře.“ Oba králíci se dívají na letící oblak. Když se dostane k Zemi, začne ji obtékat a po chvíli vytvoří kolem pólů zářící kroužky polárních září. Oblak ale letí dál. Bob se strachuje: „Bobku, vždyť míří k nám, dělej něco! Já se bojím!“ Zákeřný oblak se stále přibližuje. Bobek tahá za ráhna plachetnice a po značném úsilí se mu podaří plachetnici vychýlit z dráhy a oblak těsně minout. „Ufff, to jsme ale měli štěstí“, oddechl si pobledlý Bob. Dívají se za oblakem triedrem a vidí, jak postupně rozzáří prstýnky polárních září na Jupiteru i Saturnu. „Honem leťme k Jupiteru, to je naším směrem.“

Při letu k Jupiteru nejprve letí kolem planety Mars. Bob a Bobek nevycházejí z údivu. Prohlížejí si rudou planetu. „Bobku, pojdme se na chvíli zastavit, to je krása!“ A tak zabrzdí plachetnici a přistanou na Phobosu, jednom ze dvou měsíců planety Mars. Teda měsíců, spíše velkých skalisek, vždyť nemají ani kulový tvar, jak se na pořádný měsíc sluší a patří. Z povrchu Měsíce se triedrem rozhlížejí po planetě. Uvidí obrovskou horu a Bob listuje v *Průvodci*: „Tak to je Olympus Mons, je vysoká 25 kilometrů a na šířku zabírá 500 kilometrů, je to bývalá sopka, dnes už ale nesoptí“. „Ještě tak aby z ní tekla láva, to bych se bál“ odvětil Bobek. Bob, který si o Marsu přečetl v *Průvodci* Bobka poučuje: „Podívej, támhle jsou polární čepičky, jsou složené ze zmrzlé vody a oxidu uhličitého.“ Oba se dívají na ledový svět kolem pólů. „Ty čepičky jsou tenké a v marsovském létě tají a zmenšují se“, pokračuje v poučování Bob. A pokračoval by dál, ale co se to děje? Povrch Marsu najednou potemněl a zahalil se do oblaků prachu. „To je bouřka, ale prachová!“ vykřikl zděšeně Bobek. Bob ho ale uklidňuje:

„Ta zuří jen na povrchu, sem zasáhnout nemůže.“

„Stejně se bojím, poletme odsud!“

„No dobře tak letíme, roztáhni plachty!“

A tak se Bob s Bobkem vydali na další pouť k planetě Jupiter. Cestou potkávají tu a tam planetky, malá tělesa mezi Marsem a Jupiterem. Když se přiblíží k Jupiteru vykřikne Bobek: „Hurá, jsme u Saturnu!“ „Co to meleš?“ „Podívej, prsteneček, a ten má přece Saturn!“ „To je nějaké divné“ říká Bob a listuje v *Průvodci*. „Aha, už to mám, prstence mají všechny velké planety, Jupiter, Saturn Uran i Neptun. Saturnovy prstence jsou ale nejrozsáhlejší a proto je můžeme vidět i ze Země.“ „To je škoda, já už si myslel, že jsme u Saturnu, že sebereme klobouk a poletíme domů. Už jsem unavený.“

řekl Bobek. Králíci si prohlížíjí neznámý svět. A že je na co se dívat. Obrovská planeta, největší ve sluneční soustavě, má na povrchu oblačnost roztaženou do pásů. Dívají se na velkou rudou skvrnu, obří atmosférický vír. Kolem planety létají desítky měsíců. V *Průvodci* se dočtou, že jich je známo dnes přes šedesát. Krásný svět, ale žít bychom tu nechtěli, leťme dál pro náš klobouk.

Jakmile doletí k Saturnu, k cíli jejich cesty, začnou hledat klobouk, navštíví Titan, proletí mezi prstenci a neposedný klobouk jim opět ulétne. Prohlížíjí si planetu, která vypadá podobně jako Jupiter, zdá se jim ale nepřátelská a náladu mají na bodu mrazu. Hledání se zdá beznadějně, nevědí, kam klobouk odletěl. Zapnou pomocný motor a několikrát obletí Saturn, ale bezvýsledně. Bob s Bobkem smutně pomýšlejí na návrat bez klobouku.

Co se to děje? Najednou jsou taženi obrovskou silou neznámým směrem. To je jen gravitační prak planety katapultoval směrem od Země. Pomóóóc! Nemají klobouk a ještě letí někam pryč do neznáma. Bobek ale nakonec obratně plachetnici zbrzdí pomocným motorem a zklamaně se oba králíci vydají zpět k Zemi. „Bobe, kde budeme spát?“ „Nevím, je mně smutno“. Při přiblížování uvidí modrou Zemi a kolem ní obíhající Měsíc, který k Zemi přivrací stále stejnou tvář. Když už jsme tady, co se podívat na odvrácenou stranu? Oba doplachtí na odvrácenou stranu Měsíce. Prohlížíjí si Měsíc ze strany kterou vidělo jen pár kosmonautů a některé automaty. Bob sleduje povrch, na kterém není tolik moří jako na přivrácené straně. A najednou radostně křičí: „Klobouk, klobouk!“ Skutečně, u jednoho menšího kráteru leží jejich klobouk. Jak se tam dostal? To ví jen kouzelník Pokuston. „Bobe, musíme být opatrní, aby to nedopadlo jako u Saturnu“. Králíci opatrně manévrují s plachetnicí a přistanou poblíž klobouku. Dojdou k němu pěšky. Je to ale zvláštní chůze. Na Měsíci jsou šestkrát lehčí než na Zemi a tak dělají obrovské skoky. Popadnou klobouk a uloží ho do plachetnice. Ze samé radosti využívají malé gravitace a radostně na Měsíci skotačí. Když se vydovádí nasednou do plachetnice a hurá zpátky na Zem!

Doplachtí k Hubbleovu dalekohledu, ten už dobře znají. Nezdrží se, vyndají svůj kouzelný klobouk, spokojeně do něho nasednou a pomalu se snášejí skrze obláčky k milované Zemi. „Jééé, tady je krásně. Konečně doma!“